

Vychází dne 1. 11. 2005

Číslo 35

Obsah

Proč čtu ŠUP

Kronika

Pytlíčí jednodenní družinovka	3
Guláš Mikuláš.	4
Vánoční Kec & Stromek	6
Zimák	8
Zimní výprava na Blaník.	14
Vyzvědači	16
Pololetky v Krkonoších.	17
Zimní puťák	18

NášUP

Novinky ze světa.	29
---------------------------	----

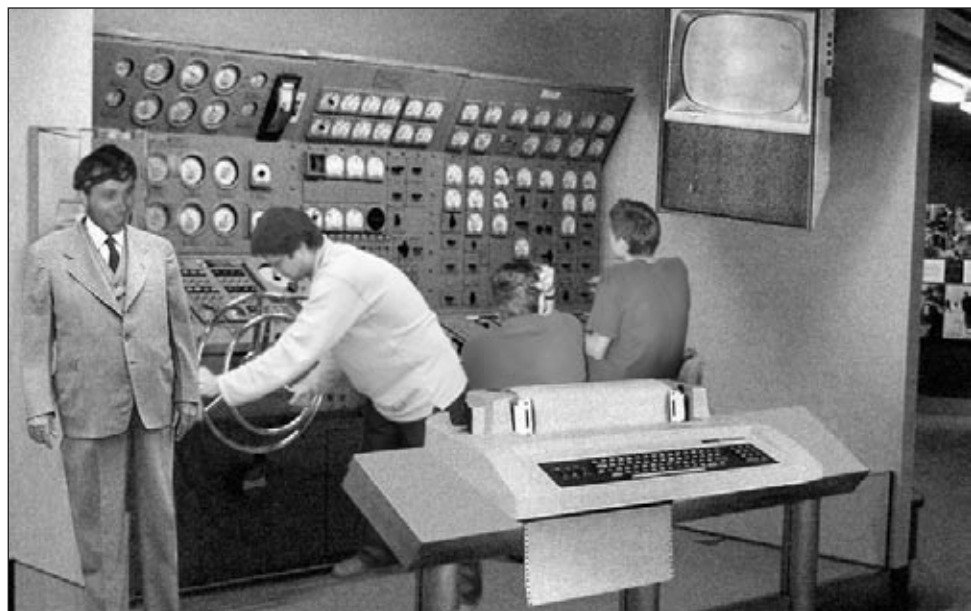
Ze ŠUPlíku

Malé uzlíkové pojednání – část II. .	30
--------------------------------------	----

Editorial

Milí čtenáři, je nám potěšením vám po dlouhé době představit nové číslo ŠUPu. Jsme si vědomi, že vychází s velkým zpožděním. Zčásti je to způsobeno malým počtem přispěvatelů (jen se podívejte, jakou část článků psali rádci a jakou ostatní čle-

nové oddílu!). Zanedbatelné však není ani množství náročné práce, jež provází výrobu každého čísla. Na ilustračním snímku z redakčního pracoviště je zachycen Krup, kterak polohuje textový rámeček, zatímco zády otočení Ahalbert a Maďal seřizují rozestup mřížky účaří. Kule čeká na vzorový výtisk titulní strany. *Redakce*

Alit Lutat verostisl

„Lor iriurerat. Ut wisim adignim init ŠUP dit ip lobor sustinc. Quam tam se hos ad comandi nite, ŠUP teritua nonfecor sularbit, nonsulari Kotul, Myšák, Krup trox ma, ubliem desuam cuppl.“

Pytlíčí jednodenní družinovka

20. listopadu 2004

V sobotu po uzlovacím kecu jsme vyrazili na jednodenní výpravu. Pibižuch, Kuba, Vojta, David a Petr (já) jsme v klubovně přespali. Ráno jsme dorazili na Radlickou. Tam přišel ještě Pepa. Turbo volal Bambulovi, aby zjistil, že spí. Jeli jsme přes hodinu autobusem a vystoupili ve vesnici (Strašice). Turbo říkal něco o tom, že má blízko chatu. Ve vesnici bylo dost sněhu. David, Vojta, já a Pepa jsme se trochu koulovali. Turbovi vadilo, že jsme kvůli tomu pozadu, protože chtěl stihnout ve 12km vzdáleném městě vlak. (Ve skutečnosti to bylo 17km a ten první kilometr a půl přes vesnici jste šli skoro třičtvrtě hodiny). Za chvíli jsme vešli do lesa. Před tím na nás nekoulující se část výpravy počkala. Někdo v lese našel lebku (asi srnky) na suché větvi stromu. Hráli jsme hru „ano, ne, jo“. Každý měl 5 kamínků. Myslím že vyhrál Vojta a žádný kámen neměl Turbo (holt jsem moc užvaněnej). Já s Davidem jsme šli pořád dost vzadu. Dostali jsme kliky ve sněhu. Oba jsme si zapomněli rukavičky. Vlak jsme ale stejně nestíhali. Hráli

jsme štronzo, indiány a povodeň. Cesta byla pěkná a kolem byl furt sníh. Já s Davidem jsme zase klikovali. Přišli jsme na okresku. Do města jsme mohli jít buď krátkou cestou, nebo přes kopec Stráž. Chtěli jsme krátkou cestou a Turba jsme nechali jít samotnýho. Ten nás ale přesvědčil a za chvíli jsme svačili pod kopcem. Kuba měl, ačkoliv mu nechutná, chleba se sádlem. Na Stráži jsme dělali ledovky. (Zde si neodpustím malé upřesnění – kopec se ve skutečnosti jmenuje Žďár, má 629,5m. n. m. a jsou na něm zbytky hradiště z doby bronzové. No a pokud jde o tu kratší či delší cestu, tak rozdíl ve vzdálenosti je pouhý 1,5km, v převýšení slabých 100 metrů na 2,5 km. A kratší varianta není tak hezká, jelikož se jde předměstím Rokycan.) Pak jsme scházeli do města. Časově to vypadalo líp. David, Vojta a Pepa byli vepředu, Kuba uprostřed a já s Pibižuchem vzadu. Turbo nás povzbuzoval. Po čase se Kuba dostal dozadu a já dopředu. Ve městě (Rokycany), jsme se snažili z jedné jabloně utrhnout jabka a nakonec nám pomohla nějaká paní. Každý jsme měli dvě. S rezervou jsme došli na nádraží a jeli do Prahy.

zapsal Petr

Přepsal a kurzívou doplnil Turbo

Turbo na hrad !

Guláš Mikuláš

4. prosince 2004

Pravý a nefalšovaný Guláš Mikuláš začal v 11 hod., kousek od Malostranského náměstí. Prý „tam jako vždycky“. Než se všichni začali scházet, Trimarany byly už hotové, dávno se totiž na nich vyřádlil Alfons. Bohužel si to nakonec s námi nemohl užít, prý musel do divadla nebo co... Pak ho to ale mrzelo, že si s náma nemohl užít.

Na Guláše Mikuláše jsem se docela těšil, měl být můj první.

Zaujal jsem výhodné místo na Trimaranu s kamny a gulášem a trochu netrpělivě čekal, kdy se odrazíme od břehu. Pádla zabrala a v okamžiku jsme byli na širé Vltavě. Druhý Trimaran (Magyal, Kule, Kvíča-

la, Plác atd.) vyrazil trochu později, a tak nás celou cestu tak trochu doháněl. Projeli jsme pod Karlovým mostem, doprovázeni pohledy turistů. Nějaký, jakýsi Pán se nás zeptal z Karlova Mostu, co to máme dobrého, a tak se mu Kubula pochlubil zvednutím pokličky, a jestli zachytil jenom letmou vůni našeho Guláše, musel vědět, že má pekelnou smůlu, že ho nemůže ochutnat :-)

Když jsme projeli pod Karlovým mostem, uviděli jsme bójku, jak se kymáci ve vlnách, a tak jsme k ní zamířili a pomocí jedné ruky jednoho našeho člena se tam ukotvili, počkali na druhý Triamaran, a když k nám dorazil, začali jsme hostinu s naším Delikatesním Extra super guláškem.

Parníky smějí proplouvat jen pod támhle tím obloukem...

Už na začátku to Plác chytře zařídil tak, že jeden Trimaran měl guláš a druhý chleba, to aby se vytvořily koalice. Mělo to být vyrovnané, ale co si budeme povídat – co je lepší, gulášek bez chleba, nebo chlebiček bez guláše?

S rozdělením guláše to ale na konec dopadlo dobře, žádná s koalic nemusela použít násilí. Všichni se dobře najedli a pochutnali si a nikdo neměl nouzi!

Chvilku jsme si tak bloumali po Vltavě a nevěděli, jakým směrem zabrat, když jsme si všimli kousek od Lávky malého tunýlku. Zabrali jsme pádly o vodu směrem k němu. U tunelu jsme zjistili, že tam zrovna kotví loď a neprojedeme tam, protože Trimarany jsou moc široké. Obepluli jsme ho z druhé strany a v tu dobu se k nám přidal i druhý Trimaran.

Já, Kubula a Kotul jsme se ale rozhodli, že se podíváme na poloostrov, odkud, jak jsme později zjistili a litovali, nebylo východu. Našinci nás potom nějak nechtěli vzít zpátky na loď, a tak jsme je trochu začali házet do vody kaštiny, docela to cákalo. Oba Trimarany se za chvíli ztratily v útrokách tunelu a my jsme zůstali sami na poloostrovku. Chvilku jsme koukali, jestli se tam odtud dá dostat, a našli jsme jen zdi nějaké stavby a zeď začínajícího Karlova mostu a taky jednu mrt-

vou krysou. Hroch, Jana, Činže, Vrápeneč a všichni ostatní jim podobní nás nechali bídne na poloostrovku a klidně si odjeli směř pevnina (je sice pravda, že jsme na ně házeli kaštiny znovu a že to bylo Kotulovské, ale mohli pro nás přijet alespoň později). Nakonec nás zachránili Plác, Magyal a Vrápeneč.

Chvilí po tom, co jsme dorazili na břeh, jsme se začali balit, rozkládaly se Trimarany, čistila se kamna (ale Guláš byl už dávno ten tam) a dávaly se dohromady erární věci. Stihla se ještě malá anketa: „Co se vám na Guláši Mikuláši líbí nejvíc a co byste třeba změnili?“. Nejčastější odpověď byla, že Guláš, kdežto Hrochovi se líbilo, že byl u kamen, zatímco ostatním byla zima. A Magyalovi se to „vlastně vůbec nelíbí“ a změnil by to. Nejraděj by byl doma v teple. Když jsem se ho zeptal, co by chtěl změnit do příštího roku, odpověděl, že do příštího roku chce být „doma a v teple“. Mezitím se už odnášely vjezi do Klubovny a tím vlastně končil Guláš Mikuláš 2004.

s pozdravem DejF

Vánoční Kec & Stromek

17. – 18. prosince 2004

V posledních týdnech před vánočním kecem v domě vyměňovali ventily na rozvodech vody, a tak byla v klubovně pěkná paseka. Rádci se museli střídát v hlídání a zatímco střežili řemeslníky, do klubovny vnikla černá kočka, která střežena nebyla. Kule ji sice několikrát obratně vyfotil, vyhnat ji se ale dlouho nedařilo. Zbytky sutě, vrstvu prachu a další dopady se našťástí podařilo v poslední chvíli uklidit.

Funkční období Přemysla se nachýlilo ke konci, a tak byly hlavním bodem nové volby. Řada účastníků se k této slavnostní události dostavila v patričním společenském oděvu, jak káže slušné mravy. Nutno podotknout, že uvázání uzlu na kravatě často činí značné obtíže, v této oblasti

Jana, Sova, Maďal a Alfons na volbě Přemysla

bychom měli své zálesácké znalosti prohloubit.

Celý kec se nesl v obvyklém duchu. Mezi popíjením čaje a konzumací cukroví jsme pěli vánoční koledy, za doprovodu kytary a především Sovova violoncella. Po krátké úvodní řeči a vysvětlení volebního systému se konečně přistoupilo k volbě. Jako volební komise byli určeni Saša a Diki. Do druhého kola postoupili Alfons a Tatouch, ostatní výsledky prvního kola však porota odmítla zveřejnit, čímž způsobila rozhořčení značné části voličstva. Krátce po sečtení hlasů z druhého kola již komise vydala tiskovou zprávu, že novým Přemyslem se stává Tatouch.

Čerstvě zvolený Přemysl okamžitě využil svých pravomocí a nastolil vládu cukru a tyče (kterážto se ukázala jako optimální nástroj pro vykonávání nutných represí).

Později následovalo ještě pouštění loděk z ořechových skořápek a ti, co ještě nestihli připravit dárky, poté spěchali domů.

Stromek

Jak je jistě každému dobře známo, na vánoční výpravu se od nepaměti jezdí na skalní ostroh nad údolím Bojovského potoka, který zve Poradní Skála. Většina účastníků (mezi kterými nechyběly ani takové fosílie jako Hlad) se sice nejprve postupně shledala v ranním motoráku, nicméně při vystupování se opět rozdělila na několik částí. Někteří vystoupili v Klínici a šli projít nedalekou odvodňovací stolu, jiní jeli až do Bojova. Jako obvykle cestou ke stromku probíhalo česání jmelí. Po sněhu nebyly ani památky, počasí bylo celkem teplé, chvílemi i slunečné.

V lese nad poradní skálou jsme si zahráli hru, při níž musela jednotlivá mužstva

hodit – či jinak doručit – hadrák svému vyslanci, který stál ve vyhrazeném území. Celou situaci ale znepríjemňovali hlídači, kteří hráče dotykem usmrcovali. Také jsme si užili navigování Munga s Madlou, kteří přijeli pozdějším vlakem a bloudili kolem nás po lese (holt syndrom mobilního telefonu – není přece nutné se pořádně domluvit a zjistit, kam vlastně jedu, vždyť mám mobila :-). Dosyta vydovádění jsme se nakonec sešli u ohně, zazpívali pár koled, a také byl Tatouchovi slavnostně předán Přemyslovský kámen.

Poté jsme se odebrali ke stromku, který byl v průběhu odpoledne obsypán dary a okrášlen ozdobami z mrkví, jablek a jiných poživatin. Méně ukáznění návštěvníci počali výzdobu konzumovat. Musím říci, že mě mile překvapilo klesající množ-

ství svinstev a zmetků rozdáváných coby dárky. V uplynulých letech toto již často dosáhlo takové míry, že to přestávalo být legrační, nicméně tentokrát jsem dostal většinou věci, které buď měly nějakou hodnotu, nebo alespoň vtip.

Při zpáteční cestě jsme se rozhodli, že si výlet prodloužíme, a celý průvod, ověšený balíky jmelí, se vydal až do Měchenic (čímž byli někteří notně roztrpčeni). Z Klínce odjel pouze Alfons spěchající do práce a další lidé s neodkladnými povinnostmi.

(§)Patníci se poté sešli v klubovně a dlouho do noci hráli Dračí Doupě. Přepadli pirátskou vesnicí a zajali vůdce, ale to už je jiná kapitola...

Maďal

Co nám Ježíšek všechno nadělil?

Zimák

26. prosince 2004 – 2. ledna 2005

Již tradičně nás uvítala 26. prosince, před šestou hodinou ranní, syrová a ospalá hala na Wilsonáku. Osmým rokem vyrážíme na stejné místo, sotva zratelnou plošinku v sevřeném a zapomenutém údolí v Rychlebských horách. Přicházejí Turbo a Sova, Plác, Tatouch a já, totiž Maďal, další účastníci za námi budou průběžně vyrážet v následujících dnech. Kule s Davidovou pomocí přinesl balík s týpkem a vyprovodili nás na nástupiště.

Následující hodiny klimbáme za rytmického dunění vlaku, plně procitáme až v Zábřehu na Moravě, kde přestupujeme. Stanice je právě v přestavbě související s korytorizací tratě, patřičně zmateni jsou z toho mimo cestujících zřejmě i sami železničáři, a tak se z amplionů ozývají chaotické pokyny. Nás však rozhází máloco a jako staří mazáci neomylně míříme na šumperské nástupiště.

Starodávný motorák hrčí a stoupá oblouky tratě do Ramzovského sedla. Poklesle

vyhlížíme z okna a nadáváme na globální oteplování a vánoční oblevu. V lesích jsou ještě zbytky sněhu, jinak je krajina špinavá a hnědá. Bude v našem údolíčku sníh a na Smrku běžecká stopa jako vřdycky? Zatím nás Rychlebské hory nezklamaly nikdy, ale letos to vypadá obzvláště špatně...

Na nádraží v Horní Lipové bylo vše při starém. Vlak mizí v zářezu, znovu se objeví a přejíždí protější strání, až pak se nám ztratí docela. Zbýváme pouze my, hromada zavazadel a kolem lesy a zamračené kopce. Těch pár krámů nyní odneseme do pusté divočiny, kde z nich do večera uděláme suchý a teplý domov. Tento pocit, to je na zimním táboření to nejkrásnější.

Týpí se zprvu snažíme vézt na pekáči po zbytcích sněhu v příkopu, nakonec ale nezbyvá, než je vzít do rukou a nahoru vynést. I tak stoupáme nepoměrně rychleji než obvykle, protože jdeme po holé zemi. Ovšem pouze do zatačky za mostkem, odkud se zcela neomylně brodíme rozmoklým sněhem – měli bychom někdy ověřit jestli tam ten sníh náhodou není i v létě!

Tyče byly na svém místě. S odhazováním sněhu tento rok problémy nejsou a dokonce jsme sehnali několik vyvrácených smrků s chvojím na postele. Bez větších nesnází, dokonce na první pokus, jsme vztyčili týpko, uvázali liningy a lešení z klád. Za soumraku rozsvěčíme petrolejku, rozděláváme oheň a již se definitivně zabydlujeme.

Ještě večer začalo pršet. Dlouhý a vytrvalý letní déšť. Z tyčí tekly čůrky vody a hlavou se honily představy, kolik z toho sněhu asi do rána zůstane. Celou noc jsem doufal, že mě probudí ta náhlá změna; bubnující kapky se změny ve sněhové vločky a najednou zavládne ticho.

Magda (druhá zleva) a Turbo (druhý zprava) se ztrácejí v mlze na česko-polské hranici

Pondělí 27. prosince

K žádnému zvratu bohužel nedošlo a prší ještě ráno. Kácíme soušky na topení a taháme je dolů k týpku. Během dopoledne se konečně ukazují první vločky a začíná spíše sněžit, než pršet. Kolem poledne se na cestě objevuje Tygr a přináší první zásoby jídla. Pomáhá nám očišťovat a porcovat klády, které schováváme před deštěm za lining. Postupně tam vznikla poctivá hromada, která nám akorát vystačila na celý týden.

Odpoledne jsme měli v úmyslu jít se projít a okouknout situaci nahoře, ale kvůli mokrému počasí se nám příliš nechťelo a tak vyrážíme až někdy po třetí hodině. Došli jsme pouze na svážnici a potom k prvnímu odpočívadlu. Sněhu tam bylo dost a dokonce jsme litovali, že jsme si rovnou nevzali běžky. Nálada stoupla, přeci jenom jsme prkynka nepřivezli zbytečně. Chvilí jsme se koulovali a pak jsme různými cestami seběhli zpátky domů.

Ještě téhož večera dorazil Alfons.

Úterý 28. prosince

Počasí se umoudřilo, mrzne a napadl nějaký čerstvý sníh. V plné sestavě vyrážíme na běžky, trasa je zprvu stejná jako vřdycky – jinudy to ani nejde. Pěšky na svážnici a odtud už razíme stopu na Malení a Smrk, kde je již běžkařů plno. Je sice zataženo a mlhavo, jinak ale krásná zima. Plác si libuje, jak mu frčí nové lyže. Tygr na běžkách stojí poprvé a tak provádíme instruktaže (nevyjímaje Turbovu výukovou metodu spočívající v tom, že žákovi sebere hole a ujede mu s nimi).

Kousek za Travnou horou se však náhle ulomila špička jedné Tygrovy ski. Taková smůla. Pomocí švýcarského nože a provázku jsme ji přišli zpět na místo, aby se na lyžích dalo jít. Mezitím jsme docela prochladli. Sova si vylosoval, že půjde s Tygrem zpět, ale nakonec se vracejí i Turbo a Tatouch.

S Plácem a Alfonsem jsme se ještě sklouzli pěknou stopou na Polskou horu. Zpátky jsme se vydali spodní cestou. Po hezkém sešupu jsme zastavili, abychom namazali lyže a vykonali některé další nezbytné úkony, přičemž jsme se rozdělili. Já jsem

pak hrozně rychle běžel dopředu, protože jsem myslel, že jsou oba dva přede mnou, abych nakonec zjistil, že jsem jim vlastně ujel. Opět jsme se shledali na Smrku a sjezd dolů jsme vychutnali již za šera.

Večer jsme, opět s Alfonsem a Plácem, vyrazili naproti Kulemu s Magdou, kteří přijeli vlakem kolem osmé hodiny. Cestou zpět jsme se je pokusili zavést do jiného údolí, ale Kule se oklamat nenechal.

Středa 29. prosince

Tento den vyrazíme na běžky bez Tatoucha a Tygra, kteří se jdou projít na sněžnicích. Nahoře na cestě jsme asi v 9:30, rychlost našeho postupu však není nejvyšší, v poledne přijíždíme k Paprsku. Cestou (na Travné) se musel odpojit Plác neb pospíchal zpět na vlak do Prahy. Od Paprsku

sjedeme k Medvědí boudě, kde chvíli debatujeme o dalším postupu.

S Alfonsem se ujišťujeme, že máme baterku, loučíme se s Magdou, bratry Nejedlými a Kulem a mizíme v mlázi, směr Králický Sněžník. První část cesty tímto směrem skutečně nikdy nebyla příliš kvalitní, přelézají se potůčky a chvílema je nutné prolézt houštím, elán však zatím neschází a jede se nám celkem dobře. Horší to začíná být před Kladským sedlem, kde téměř není sníh a pár kilometrů musíme jít pěšky. Sněhu je zde nesrovnatelně méně než na východní straně hor. Poté, co můžeme opět nasadit lyže, nás čeká nekonečně dlouhá vodorovná cesta se zledovatělým sněhem. Provádíme cosi mezi během a bruslením, ani jedno nelze dělat pořádně. To končí až u kapličky, odkud se teprve za-

Kde jste vy dva?! Už tu na vás čekám bůhvíjak dlouho!

číná doopravdy stoupat. Velmi mě překvapilo, že místo rozvalin, které tam byly ještě před pár lety, tam nyní opět stojí opravebná kaple.

Je zataženo a trochu sněží. Máme v plánu vrátit se zpět do nižších poloh za světla, pak už žádné větší nebezpečí nehrozí. 700 výškových metrů, které musíme nastoupat z Kladského sedla, je znát, na vrchol se dostáváme těsně před čtvrtou hodinou. Nad hranicí lesa je počasí vyloženo horské, úplná mlha a silný vítr. Kdyby na tyčováné cestě nebyla cedule, asi bychom nepoznali, že už jsme nahoře. Výhledy se tento den nekonají, jedinou odměnou nám může být pocit z dosažení 1423 metrů, 10. nejvyššího vrcholu v Česku. Ještě se snažíme cosi napsat do vrcholové knihy, ruka bez rukavice však rychle mrzne.

Rychle sjíždíme, žene nás blížící se tma a skutečnost, že domů zbývá ještě asi 30km. U kapličky rozsvěcíme baterky. Jejich význam doceňuji až později, když zkouším na chvíli zhasnout. V lese je taková tma, že okamžitě ztrácím stopu a vůbec nejsem schopen jet. Nevídné počasí je pryč a nás čeká několik hodin cesty pohádkově zasněženým, tichým a zcela opuštěným lesem. Nefalšovaná romantika a rozhodně nejhezčí zážitek z celého zimáku.

Do týpí jsme dorazili někdy před devátou hodinou. Když jsme scházeli dolů, všimli jsme si světla blížícího se proti nám po cestě odspodu. Alfons prohodil cosi o sekeře a nemocnici, a netušil, že není daleko od pravdy.

Co se v týpí událo v naší nepřítomnosti znám pouze z vypravování. Pracovní náladu prý náhle přerušilo Turbovo zvolání: „Ty blbe, vždyť sis usekl prst!“. Sova se posléze, v doprovodu Magdy, vydal do Lipové, kde vyčkali příjezdu objednané sanitky. Ránu v Jeseníku zašili a violoncellistická budoucnost Sovy snad není ohrožena.

Večerní ydila

Čtvrtek 30. prosince

Tento den měli v plánu odjet Alfons, Sova s Turbem i Magda. Tygra zimní táboření nějak omrzelo a také se rozhodl, že nás opustí. Naopak měl během dne dorazit Falda. Alfons potřeboval kvůli práci odjet někdy po poledni. Byla zde však ještě možnost jet večerním spojem v šest hodin, kterou ale využila pouze Magda. Pominuli skutečnost, že by bylo galantní na ni počkat, není mi stejně jasné proč si všichni ostatní nechali ujít poslední den, který ještě mohli strávit na horách, a jeli s Alfonsem.

Kule, Magda, Tatouch i já jsme postupně šli na běžky, kdo kam doběhl si však nepamatují. Během mrazivého odpoledne a večera se poprvé za celou dobu ukázalo slunce, z mraků vykukoval Králický Sněžník a na obloze se objevily červánky. Nad Malením přelétlo hejno hus. Přes sněžnou pláň jsem na velkou vzdálenost rozpoznal nezaměnitelnou postavičku – byl to Falda, který se se svým Hasselbladem vydal za-

Pohled z úpatí Smrku na Studniční vrch (991m)

chytit alespoň kousek krásného západu slunce.

Pátek 31. prosince

Obloha je opět zatažená. Falda není k probuzení a tak ho opouštíme a jednotlivě se opět vydáváme, jak jinak, nahoru na Smrk. Já jsem oběhl klasické kolečko na Polskou, sjel jsem do Petříkova a ještě okoukl nějaké stopy v okolí. Když jsem se odpoledne vracel, nevěřil jsem svým očím. Nějaký ignorant rozdupal v botách stopu ze Smrku na Malení, i dál nad Týpí. Protože jsem měl dost času, nesjel jsem dolů k týpku a ještě jsem objel svážnici okolo Smrtného. Příliš mne to však nepotěšilo, protože na jižní straně bylo velmi málo sněhu. Když jsem se vrátil, zastihl jsem ještě Faldu, který se zrovna někam šel projít. Kule dojel na Polskou, ale, kde byl Tatouch a zda byl vůbec na běžkách, si již nevybavuji.

Celou dobu se zdálo, že množství potravin je rozumně odhadnuto a tudíž tento

rok nevypukne obávaný jídlomor. Vše však zachránil Falda, který přinesl neuvěřitelné množství jídla, nevyjímaje kokosové ořechy, smažené kapry, asi 30 paštiček či krabici vlastnoručně upečených vanilkových rohlíčků. Na jeho obranu ovšem nutno poznamenat, že velmi výraznou část těchto zásob sám zkonzumoval.

Oslavu Silvestra jsme pojali poměrně svérázně. Někdy kolem půl jedenácté jsem usoudili, že nový rok zvládne přijít i bez naší přítomnosti a jednoduše jsme šli spát.

Sobota 1. ledna

Tento den opět každý vyrazil jinam. Kule šel na běžky, Falda se vydal pěšky do Žulové či Vápenné a přijel večer vlakem. Kam šel Tatouch, opět nevím. Já jsem se svezl vlakem na Ramzovou a odtud jsem došel na Šerák, Keprník, Vřesovou Studánku a Červenou horu. Doufal jsem, že se dostanu nad mraky, vrcholky však byly těsně pod jejich horní hranicí a slunce za-

svítilo jen občas na krátký okamžik. Zpět do Ramzové jsem dojel ve čtyři hodiny a nejbližší vlak jel až v pět. Řekl jsem si, že když máknu, stihnu to ještě do úplné tmy přes Petříkov a Smrk. Na vrcholku Smrku, již v podstatě za tmy, jsem potkal jakousi dámu na sněžnicích a s čelovkou. Těžko říci kdo byl více překvapený. Nejsme sami, kdo v tom lese bydlí...

Vlastně jsem na Ramzové tak trochu doufal, že mi žádný vhodný vlak nepojede, a budu mít záminku k tomu abych jel na lyžích. Těšil jsem se na poslední sjezd ze Smrku a rozloučení s Rychlebskými Horami. Tak zase za rok!

Večer jsme se ještě věnovali nočnímu focení nasvíceného týpí. Aby byl vidět oheň hořící uvnitř, nechávali jsme otevřené dveře. Když už venku probíhala poněkoli káté expozice snímku, trvající desítky minut, Tatouch přestával mít pro celou záležitost pochopení.

Poslední chvíle před odchodem na vlak, Tatouch s Maďalem balí TP. Falda (první shora) hasí oheň sněhem, zatímco Kule (mimo záběr) fotí.

Neděle 2. ledna

Přišla znovu obleva. Je deštivé počasí, vlastně jsme celý týden měli docela štěstí. Alespoň teď nemáme nesnáze s ledem namrzlým na plachtě týpí. Bez problémů stiháme vše zabalit a uklidit tyče. Snad je tam příští rok zase najdeme. Já odcházím o něco dříve s týpkem, Tatouch, Kule a Falda ještě dokončují úklid, ale vlak stiháme s příjemnou rezervou, to se nám dlouho nepovedlo.

Ve vlaku hrajeme scrabble, které nám zapůjčil Plác. Na hrací desce dominuje Faldovo „hupněmež“. Tradičně se věnujeme konzumaci zbývajících zásob. Ještě patří poděkování Turbovi, který nám přišel na nádraží pomoci s týpkem. Zbývá pouze důkladně vyprat a vyvětrat všechno využené vybavení.

Maďal

Zimní výprava na Blaník

21. – 23. ledna 2005

Tento zápis píšu téměř bezprostředně po výpravě (2. den). Takže doufám, že to přidá na autenticitě vyprávění, chci tedy taky říct, že jsem ještě pořád unavený, takže buďte tak hodní a přehlédněte případné nedostatky, gramatické chyby a překlepy.

Zimní výprava startovala na stanici „Rosťilí“ (jak napsal Kubula do mailu), kde byl sraz v 8:35 hod. Chvilku jsme museli čekat na Kotula, který zpozdil autobus o jednu celou minutu. Pak jsme ale seděli kompletní v autobuse já (DejF), Kule, Tatouch, Kubula, ÖMW a Kotul.

Po výstupu z autobusu nás přivítal všude přítomný sníh, kterého jsme si v příštích dvou dnech měli do syta užít. Šli jsme směr Blaník a cestou necestou, do kopce a z kopce, a nijak zvlášť jsme nepospíchali.

Za vyslápnutí krpálu jsme byli odměněni rozhlednou na Velkém Blaníku, kde jsme se porozhlídli po kraji a poté se usadili v jejích útrobách, abysme se občerstvi-

Kotul, Kubula a OMV (za sloupem) na rozhledně

li. Čaj ani kafe však nebyly hlavní atrakcí. Na pultu jsme objevili zvláštní dobrůtku, kterou jsme jednoduše pojmenovali „to za 5 korun“. Taouchovi to přišlo jako záplata na pneumatiky. Každopádně chemii nabítá podlouhlá žvýkačka s příchutěmi jahody, třešně, coly aj. přišla na chuť a skoro jsme ji vykoupili.

Další cesta vedla směr Malý Blaník ke zřícenině. Tu jsme ale jenom obešli, protože se už začalo stmívat a my začali zoufale hledat nějaké místo rozbití „tábora“. Nakonec jsme ho našli a začali rozbíjet 2 stany. Jeden pro 2 (Kubula a Kotul) a druhý pro 4 (Já, ÖMW, Kule a Tatouch). Na řadu přišla příprava večere. Byla to kaše z pytlíku a uzené maso. Kubulovi vaření z pytlíku jde opravdu moc dobře. Pochutnali jsme si na kaši s uzeným a hned na to začala dotírat zima. Kuleho, který se moc netvářil na rozdělávání ohně, jsme nakonec přehlasovali a rozběhli se do lesa na chrumdí a alespoň trochu suché dříví. Ohniček se zatřepetal ve vykopaném důlku a my se ohřáli. A Kule si to nakonec taky nechal líbit. Vypadalo to na pěkně zamračenou noc. Naše předpoklady ale umlčel měsíc protrhávající se skrze postupně slábnoucí oblačnost. Samozřejmě že se vytáhly fotoapráty, postavily se na stativy a fotilo se. Uplatnění zde našla i kamera, s kterou jsem si zase pohrával já. Musel jsem si ale chvíli počkat, protože hned na to, jak na mě přišla řada na stativ, se jako na potvoru muselo zatáhnout. Nakonec se ale vyhoup a já si ho užil hned na třikrát. U ohně nás potom zbylo jen pár. Já, Kubula a Kotul. Pařili jsme na Kotulově mobilu gamesy a klafali tak dlouho, než nás přemohl chtíč zalézt si konečně do spacáku.

Ráno nevypadalo zle, a tak jsme se váleli skoro do 11 hod., čehož jsme měli poz-

ději litovat. Probouzel nás Kulecí teplej čaj a Müsly. Venku (podle Kubuly) běhaly veverka, skrz špičky stromů prosvítalo sluníčko, na stanech se tvořily krápníky a nám se ze spacáků stejně nechtělo. Nakonec se někteří vykopali ven a ti, co se nevykopali, těm pomohli ostatní. Okolo nás balících nebo stojících a koukajících se se párkrát prohnalo stádo srnek nebo muflonů (?).

Je skoro 12 hod. a my vyrážíme na vlak. Přes noc stačilo nasněžit pár centimetrů sněhu, cestou se Kubula propadá do zamrzlejších kaluží a Kotul se k němu vesele přidává. Taky předvádíme artistické skoky na seřazených a zasněžených balích sena, na kterých to pořádně klouzalo, takže o pády není nouze. Cestou se rozhodujeme, jestli to bude výhodnější jít do Votic (a nestihnout vlak v 16:52), nebo do Olbramovic a mít v záloze rychlík do Prahy v 18:46. Nakonec se rozhodujeme pro druhou

variantu a jdeme do Olbramovic (v koutku duše naději, že stihnem ještě vlak v 16:59).

Jdeme, jdeme, jdeme a nestíháme. Začalo nám být jasné, že pojedeme v 18:46 a budeme rádi. Tlačíme se okolo vrcholku Džbánů přes Kaliště (chatová osada) a už se stmívá. Na nádraží dorážíme pět minut před plánovaným příjezdem vlaku a vlak má našťestí ještě 10 min. zpoždění, takže se můžeme hodit trochu do „gala“ a sníst pár pomerančů, které nám zpestřovaly jidelniček celou výpravu (Kule jich koupil celý kyblík).

Pak už jenom nastupujeme do vlaku směr Benešov, kde přeseďáme na Prahu. Šťastní a unavení jsme se těšili domů a přitom usínali nebo pařili na Kotulově mobilu gamesy.

Zapsal DejF

Námítky na články pošlete na:

DavidDuck@seznam.cz

Vyzvědači

29. ledna 2005

Monster Akce *Vyzvědači 2005 aneb hledání Kamene mudrců* byla naplánována už v prosinci na „Ftipu“. Padl návrh uskutečnit hromadnou hru po Praze. Organizace se chytli Mazal z Káňat a Alfons z Vyšehradu.

My, organizátoři, se sešli 29. ledna v 10:45 (spíš v 11:15) „U zlatého kohouta“ u pohodlné čajovny, Alfons měl dorazit okolo 12 hodiny (byl po noční). Měli jsme ale smůlu. „U zlatého kouhoutu“ měli ještě zavřeno. Vytvořili jsme si tedy prozatímní štáb v hlavní městské knihovně, ve studovně (nevím, jak moc nás měli rádi lidé okolo, ale snažili jsme se být co nejtíši), kde jsme se roztáhli na přes dva stoly. Na programu byli poslední a vlastně ty nejdůležitější doúpravy, museli jsme napsat šifru, roznést organizovaně štítky po starém městě a dohodnout uvozující scénku.

Bylo to všechno jen tak tak, ale klapalo to. S malinkými kapičkami potu jsme se ve 12 hodin přesunuli do spásně otevřeného „Zlatého kohouta“, abysme dokončili veškeré podrobnosti, obnovili mezi sebou informace a dopřipravili scénku, na kterou nám zbyla poslední půl hodinka. Alfons tam na nás už čekal, s odměnou pro všechny hráče. Upekli tři sladké perníky (pro 1. místo se speciální polevou). Myslím, že to byla vděčná odměna. Scénář scénky byl jednoduchý a vyhádaný 10 minut před příchodem hráčů: (Já) alchymista objevím, před zraky soupeřících a tří zrádných alchymistů, Kámen mudrců, zapíšu šifru a uschovám ho. Následně jsem přímo zamordován trojicí alchymistů naplněných závistí. Ti pak při hledání v mé pracovně objeví 3 sešity s šifrou (modrý, zelený a červený) a hra může začít.

Soutěžícím, rozděleným do tří skupin, se rozdaly šifry, pravidla a plány s mapou jejich území. Na začátku bylo úkolem každé „lože“ najít si své stanoviště/základnu, kde budou mít uložené své získané znaky a životy. Toto místo nesměly během hry měnit.

Hra se rozběhla krásně, až jsem měl radost, že zatím všechno funguje tak, jak má. Akce u hry nechyběla a nechyběly ani zajímavé úprky a plížení se. Venkovní teplota nebyla nijak lákavá, ale řekl bych že žádnému hráči nebyla zima, protože u téhle hry bylo nutné se pohybovat. Zima byla snad jen těm, kteří stáli u základny a rozdávali ostatním úkoly.

Během hry, aniž to hráči tušili, se dopřipravoval ještě její konec. Nebylo vybráno místo, kde bude Kámen mudrců. Místo pro poklad jsme našli na konci Zlaté uličky (ne na Pražském hradě:o). Trochu se nám vymstilo, že to bylo takle na poslední chvíli. Jedna ze šifer byla vyluštna dřív, než jsme čekali, takže jsme se hnali do Zlaté uličky v patách nic netušících vítězů. Na místě jsme stihli jen tak tak zapálit svíčky a už se přihnali žlutí. Po nějaké době dorazili modří a červeným to trvalo nejdéle, ale nakonec se sladké odměny také dočkali. Všechny je čekalo oficilání vyhlášení, kterého se ujal Mazal, a předání pamětních lístečků. Protože byla zima a tma, začali se všichni postupně odebírat domů.

Možná, že až půjdete po Starém městě a budete se dobře koukat, najdete indicie šifry nalepené na domech.

Dejř

(redakčně kráceno)

Pololetky v Krkonoších

3. – 6. února 2005

Přes pololetní prázdniny jsme podobně jako v minulých letech našli útočiště v chaloupce rodiny Heroldů (Balounů) v Krkonoších na svahu kopce Žalý. Již v autobuse bylo veškeré účastnictvo rozděleno do týmů, tzv. „expedic“, které se měly po následující čtyři dny utkávat v nejrůznějších soutěžích. Jinak chaotické vykládání všech možných lyží a batohů (nejen našich) v Herlíkovicích a náročná cesta za ubytováním se příliš nelišily od zážitků z loňska a předloňska.

Pátek jsme strávili klasickými výlety na běžkách, sjezdovkách či snowboardech. Večer jsme se sešli ve světnici a čekali, co bude, protože program si vzal nově na starost Vrápenec. Budiž mu ke cti, že neměl lehkou práci, zejména když měl přesvědčit starší členy výpravy (rádce), aby se na programu podíleli také. Hned první úkol určený nejstarším členům jednotlivých expedic, totiž přespat venku ve sněhovém záhrabu, se setkal s tak rezolutním odmít-

nutím, že Vrápenec od dalších pokusů o organizaci programu upustil.

V důsledku toho se následující činnost omezila na obvyklé túry po krkonošských hřebenech. To však nikomu nepřišlo nevhod, neboť sněhové podmínky byly příznivé a slunečno a modrá obloha nás provázely po celé čtyři dny (viz foto). Kdo byl běžkováním unaven, mohl strávit den bobováním vedle chalupy či stavěním sněhuláků.

Večery jsme trávili povětšinou čtením z knížky a hraním deskových her. Pohodu snad narušilo jen jediné ráno, kdy jsme na stole místo snídaně našli jakousi šifru... ovšem kdo luštil rychle, nezůstal ošizen :-)

Díky bezvadnému počasí jsem si z letošních pololetek odvezl dobrý pocit. Příště bychom však možná mohli více naslouchat někomu, kdo se nám snaží společně výpravy zpestřit.

Ahalbert

(jako podklad byla využita práce

„Pololetní výprava do chaty“, autor Vrápenec)

Zimní puťák

22. – 27. února 2005

Bylo nebylo, za devatero řekami a devatero horami v jedné klubovně ...

„Kampak tedy letos pojedeme na ten zimní puťák?“ řekl již trochu nabroušeně jeden z účastníků diskuse, která se opět nepříjemně protahovala do pozdních večerních hodin. „Bude to na to Slovensko, nebo do Jeseníků a nebo ještě někam úplně jinam? Docela by to bodlo vědět, když jedeme už za šest dní.“

Následovalo šumění v jednotlivých skupinkách a pokukování po sobě. Nakonec se všechny pohledy upřely na Kuleho a vedle sedícího Tatoucha.

„Uděláme to tak, že počkáme na předpověď a zavoláme si nebo pošleme mail. Nejpozději dva dny před odjezdem to budou všichni vědět...“ prohlásil Kule a jal se dohadovat, s kým bude vytvářet zásobu proviantu.

To byl pro mnohé signál, že plodná část diskuse týkající destinace chystajícího se dobrodružství právě skončila. Spokojili se tedy s tím, že vědí alespoň den, kdy se pojedou, a osoby, se kterými se budou stravovat, a vydali se na cestu do svých domovů. Někteří z nich tak ani netušili, jak zajímavé to ještě před odjezdem bude ...

Tři dny před odjezdem se Strach začal pomalu pít po tom, s kým že to vlastně bude spát a vařit a hlavně kam se to vlastně jede. Ne že by to pro něj bylo životně důležité, ale přeci jen se mu nechtělo táhnout veškerou výbavu sám a ještě k tomu jídlo a ostatní drobnosti dobré pro pobyt na sněhu. Rozeslal tedy několik e-mailů a čekal.

Vyplatilo se... V předvečer odjezdu už věděl, že bude nocovat a jít s Mr. Horácem a že navštíví národní park Šumava.

Také se oprávněně domníval, tak jako většina ostatních, že odjezd je naplánován na pozdní odpoledne. Spokojeně si tedy zabalil a šel do postele.

Ráno se vyvedlo, první zpráva, kterou zaregistroval, byla jednoduchá a stručná... „Odjíždíme ve tři čtvrtě na čtyři z Hlaváku, jsi rád?“ Taková zpráva probudí, obzvláště když člověk jede ráno do práce. Jediné, co zbývalo, bylo přizpůsobit se ...

Práci zabalil kapku dřív, než by měl, a vydal se domů pro batožinu. Odtud pak přímo do klubovny, kde se hodlal vybavit přístřeškem a sněžnicemi.

Když byl Strach již v klubovně a v poklidu balil ony propriety, zjevil se ve dveřích udýchaný Kule s několika věcmi v rukou a neklidem v očích.

„Myslíš, že to stihnu ještě domů?“, optal se nervózním hlasem prozrazujícím, že

zřejmě ještě není zcela připraven vydat se na cestu.

„No, přijde na to... A už máš zabaleno?“, opáčil s pobavením v očích Strach.

„Pochopitelně, jen něco přihodím a frčím,“ vystřelil Kule odpověď, která však nezněla příliš přesvědčivě. „Jenom by to chtělo, abys koupil lístky na vlak do Železné Rudy,“ dodal po chvíli, bera si na záda batoh, a spěchal ke dveřím.

„Není problém, Kule,“ řekl Strach. „Ahoj na nádrů...“, dodal už polohlasem za Kulem ženoucím se po schodech směrem k domovu.

Na nádraží byl Strach jako první. Koupil lupeny a čekal před tradiční pokladnou číslo 24 na další členy výpravy. Postupně dorazili všichni: Tatouch, Kotul, Plác, Horác a Kule tradičně na čestném posledním místě (možná to tak úplně přesně ne-

bylo, ale napsané to vypadá naozaj pěkně). V tomto složení tedy naskočila banda do vlaku a započala tak šumavské dobrodružství.

První část cesty byla ve znamení výborných strašných svatebních koláčků. Pravdou zůstane, že zmizely během prvních dvaceti minut cesty. Nicméně jim bylo věnováno poměrně dosti pozornosti. Alespoň co se týká náplně a způsoby rozmělnění potraviny v dutině ústní.

První přestup v Plzni byl celkem fádňní. Bylo při něm dost času akorát na to, aby Strach, Plác a Kotul okoukli, co mají ve stánku na nástupišti k jídlu a k pití. Bylo toho tolik, že se museli zasmát. Potom již jen sprintovali do nádražní haly a po letmém pohledu na odjezdovou tabuli a záda jejich kumpánů i na nástupiště, kde naskočili do vlaku směrem na Klatovy.

V Klatovech byla zastávka (respektive nádraží) o dost zajímavější. Nádražní hale vědovala impozantní freska z konce padesátých let minulého století ve stylu socialistického realismu. A právě nad ní, z hlediska prostorového by se hodilo říci pod ní, se rozproudila vášnivá diskuse.

„Tý jo, koukni na toho frajera slévače, jak se vybavuje se stavařem nad plány zdi!“, povídá Strach Plácovi.

„No to nic není. Koukni na toho sadaře, jak sklízí z lípy jablka. Ha ha,“ vmísil se do rozhovoru smějící se Tatouch ukazujíc přitom na pravou část fresky.

„No to je teda mazec, pánové, to vám teda povim... Obzvlášť hustej je ten mlíkař. Ten musí mít svaly jako z oceli, když nese takhle tu bandasku s mlíkem.“, zapojil se Kotul.

Jediný, kdo nakonec nepřispěl žádným moudrem, byl Kule, který vše dokumentoval na jeho předposlední technologický výkřik – digitální kameru.

Chvilku trvalo, než se celá sešlost dostatečně nakoukala a prohodnotila toto velké dílo pro ně neznámého umělce. Škoda jen, že freska byla natolik vysoko, že pokusy nafotit ji osvětlenou bleskem ztroskotaly. Jinak by již jistě visela její replika na čestném místě v Rejskové ulici. Nakonec se přeci jen většina rozhoupala a opustila nádražní halu směrem k nástupišti, i když, jak je třeba poznamenat, spíše pod hrozbou propásnutí odjezdu kýženého vlaku.

Poslední cesta vlakem toho dne ubíhala poklidně. Přáteli byla vedena diskuse o tom, jak bylo železnorudské nádraží za komunistů v půli rozděleno zdi. Dalším zajímavým tématem, skoro evergreenem, bylo množství sněhu, jaké bude na Šumavě ležet. S ubíhajícími kilometry bylo však čím dál jasnější, že sněhová situace je více než dobrá, a debata se proto začala rozvíjet okolo místa prvního noclehu.

Na nádraží v Železné Rudě se schylovalo ke konci směny. Výpravčí měl už kafe skoro vypité a čekal jen na poslední vlak z Klatov, který zde končil. Ospale posedával u okna své nádražní pracovny a kochal se pohledem na zasněženou trať a závěje kolem ní. Takovou zimu už tady dlouho nikdo nepamatoval. Ze snění ho vytrhl až cinkot signálního zařízení ohlašující příjezd posledního vlaku.

Výpravčí vyšel ven a pokynul strojvůdci v kabině. Z vlaku se pomalu do tmy vylupovali jednotliví cestující. Výpravčího zaujala skupinka lidí s batohy, na kterých byly připevněny sněžnice. Sledoval je, jak na rozdíl od ostatních cestujících pospíchajících do svých vyhřátých domovů míří k rozcestníku turistických značek. Tam se dokonce dva z nich oddělili a jak se dozvěděl druhý den, šli se ptát na vodu. Jak tam zbytek skupinky stál, stavil se u nich i Karel z pohraniční stráže a něco s nimi

probíral. Výpravčího ta skupinka zaujala a rozhodl se, že se podívá, co jsou vlastně zač. Zamkl tedy nádraží a vydal se za nimi.

Z nádraží vyrazili svižným krokem po silničce vedoucí do městečka. Výpravčímu tedy nedělalo problém je sledovat. Po několika stech metrech však uhnuli na plochu pily a odtud potom po úzké, sotva proslápnuté stezce směrem k lesu.

„Štěstí, že alespoň teď trochu zpomalili!“ pomyslel si výpravčí, když se brodil závějemí sněhu ve svých polobotkách. „Jeden by se na to vy...!“ ulevil si po chvíli, když pocítil první kapky vody na špičkách svých prstů. Ale vydržel. Zvědavost byla zatím silnější než mokré nohy.

Za tratí však nastalo hotové peklo. Výletníci nazuli sněžnice a vydali se přímo do lesa. Výpravčí se sice neohroženě vrhl za nimi, nicméně po několika desítkách

metrů již bylo jeho nadšení to tam. A když potom skupinka magorů (jak jim za tratí začal říkat) uhnula po dalších sto metrech na zcela nepopsaný sníh, rozhodl se vrátit. V teple domova pak ještě hodně dlouho dával té bandě s batohy nejroztodivnější (a často nepublikovatelná) jména.

Škoda že výpravčí nevydržel. Přišel o krásnou procházku měsícem nasvíceným lesem, ve kterém leželo na zmrzlém sněhu další půl metru čerstvého přemrzlého prášanu, který křupal pod sněžnicemi.

Procházka skončila u malého potoka, kde se skupina rozhodla přespat. Horác se sice ještě chvíli handrkoval s ostatními, jestli se bude spát zde, nebo ještě o dvacet metrů dál, ale nakonec, stejně jako ostatní, rozbil tábor pod vysokými buky.

Jakmile již stany stály a batohy v nich byly laxe zaparkovány, došlo i na po-

Sestava před příjezdem druhé skupiny: (zleva) Horác, Plác, Tatouch, Strach a Kotul. Fotí Kule.

chutiny. Prozatím sice jen ve formě teplého čaje z domova, ale i tak to zúčastněným zpříjemnilo večer. Pak už jim nezbylo nic jiného než hupnout do spacáků a pořádně si užít první noc na sněhu. Ta byla, jako každá správná první noc, jen lehkou rozčívčkou na noci následující.

Po ránu bylo nádherně. Když vstávali (respektive byli vyburcováni Horácovým pokřikem: „Vstávejte, už je ráno!!!“), pronikaly paprsky ranního slunce vysokými stromy a na ledových krystalech sněhu zanechávaly třpytící se jiskřičky. Do ticha lesa se postupně ozýval kánon temného a uklidňujícího hučení několika vaříčů, který byl nepochybným důkazem, že začala příprava snídaně. Po chvíli se přidalo i mlskání jednotlivých členů výpravy, kteří se do sebe snažili dostat co nejvíce živin před vyčerpávajícím pochodem.

Prvním, kdo se vydal na náročný pochod, byl Horác. Odůvodnil to potřebou dokumentovat krásné počasí na svůj Fotografiho přístroj. Chvilku po něm následoval Strach a nakonec i všichni ostatní.

Cesta vedla po protažené svážnici, která se po několika stech metrech napojila na obslužnou komunikaci místních chaloupek. Průběžně se v místech průseků a luk otevíraly úžasné prosluněné výhledy směrem na Železnou Rudu a okolí. Po chvíli ostřejší chůze se v zatáčce pod lesem objevilo rozcestí a na něm šipka ukazující směrem do kopce s nápisem jezero Laka. A to byl právě směr, kterým se výprava vydala.

Silnička se ponořila do lesa a zmizely z ní stopy aut, které nahradila čerstvě protažená běžecká stopa. Mezi stromy jasně kontrastovaly fleky jasně ozářeného sněhu se stíny vrhanými stromy. Krásnou idylu rušilo jen vrzání sněžnic šestice s batohy a občasné svištění lyží ve stopě.

S ubývajícími kilometry k jezeru Laka se několikrát změnila scenerie kolem cesty. Zprvu čistě smíšený les vystřídala vegetace buků, na jejichž větvích byly polštáře prachového sněhu, a slunce na nich rozehrávalo úžasnou hru světla a stínu. Potom se objevily uměle budované kanály na plavení dřeva. Jakmile se ale začaly objevovat první mýtiny, kanály zmizely a jejich

zvláštní půvab nahradily samostatně rostoucí statné buky s bíle omrzlými větvemi, které se jasně třpytily proti modré obloze.

A právě na konci jedné mýtiny se většina z členů expedice rozhodla ubrat něco ze svých zásob jídla a nasvačit se. Postupně jak přicházeli se jednotliví členové usazovali na své batohy a vytahovali si svůj pemikam. Jediné, co rušilo nádhernou idylu zimní krajiny, byl houf turistů s malými batůžky a dřívky na nohou, kteří se troušili z údolí a jako naschvál se usadili kousek pod svačinovým tábořištěm našich hrdinů. No co naplat, bylo jim tedy dopřáno poslechu několika historek o chladných nocích a skoro-omrzlinách, které se nesly jen tak ledabyle éterem.

Po svačince nastal čas na další túru. První se zvedl Horác se Strachem a rozpochybovali tak líně natáječického Kuleho, který si balil vždy nejdéle (samozřejmě kvůli množství svých multimediálních pomůcek). K velkému překvapení se všichni zvedli a jali se...

Zde, příznačně v půli věty, bohužel končí Strachovo rozsáhlé literární dílo. Škoda, že autor článek nedokončil, ŠUP tak zůstane ochuzen o výjimečný příspěvek.

Pokusil bych se navázat popisem následujících událostí, ovšem nyní je konec září, a tak možná na lecos zapomenou – budu se snažit vylíčit pouze to, co mi utkvělo natolik, že to i nyní mohu podat nezkráslivě.

Jak si čtenář jistě povšiml, výprava se započala v úterý (22. 2. 2005), a Strachův zápis končí po poledni následujícího dne, tedy ve středu. Mezi horaly, kteří v té době již zdolávali šumavské hřebeny, ale chybí dva další účastníci. Je to Vrápenec, který měl nějaké problémy se svým uvolněním a Maďal (já), který v pondělí odpoledne

Plác se chystá probodnout Kotula teleskopickou hůlkou

zjistil, že musí být ještě ve čtvrtek ve škole. Ve stejnou dobu, ale na jiném místě, tedy tito dva ještě obstarávají svoje povinnosti v matce měst, která je právě zaskočena sněhovou nadílkou, jakou málokdo pamatuje. Hned po vydatném sněžení začátkem týdne uhodily silné mrazy, a tak všude leží tlustá peřina, na kterou za takto nízkých teplot neplatí ani agresivní silničářská sůl. Pro cestu do školy volím běžky a bez větších problémů na nich projíždím celou Prahu. Nikdo ještě neví, že sněhová pokrývka se udrží v Praze i po několik následujících týdnů, takovou krásnou událost skutečně pamatují asi jen staří kmeti.

Domlouváme se, že za ostatními vyrazíme ve čtvrtek odpoledne, a využijeme stejný spoj. Scházíme se tedy někdy před pátou hodinou na Smíchově, kupujeme lístky a Z-karty a usedáme do rychlíku na Plzeň. Po zuby ozbrojení horalskou výbavou si v nóbl vagónu připadáme poněkud nepatřičně. Vrápenec vytahuje chutný koláč od Babičky (zabalený ve vánočním papíře s nápisem Dědeček) a nad mapami plánujeme naši trasu. Řídíme se předběžným seznamem míst k přenocování, který vycházel ze záměru dojít v neděli večer na

Říčka Křemelná

vlak do Kubovy Hutě: Železná Ruda, Poledník, Ptačí nádrž pod prameny Vltavy. Abychom se s ostatními setkali v pátek odpoledne, musíme do té doby urazit trasu jejich třídního pochodu, tedy odhadem nějakých 40km. Neděláme si z toho ale hlavu, narozdíl od nich jsme vybaveni běžkami a již se nemůžeme dočkat, až lyže ráno obujeme a rozjedeme se přemrzlou stopou... Trochu nás akorát překvapoval text SMS od Kotula, ve které stálo: „Jsme na Křemelné.“ To nám přišlo natolik nesmyslné, že jsme to považovali za nějaký omyl či nedorozumění a nenechali jsme se příliš odpoutat od nedočkavého plánování naší cesty.

Cesta pohádkově zasněženou středočeskou krajinou rychle utekla a jen co si na plzeňském nádraží Vrápeneč zakoupil

čerstvé rohlíčky, již jsme seděli v přípoji na Klatovy. Poslední část cesty z Klatov nás vezl starý motorák z padesátých let. Skupinka strejců, kteří společně vyrazili do hor, vytáhla kytary a spustili staré šlágry, které dokreslovaly nezapomenutelnou atmosféru. Párek japonských turistů na ten folklor jen nevěřičně zíral. Do hudební produkce se zapojil i mladý německý batůžkář, který se sháněl po ubytování v Železné Rudě, nabízeným místem v našem stanu však pohrdl.

Vystoupili jsme před desátou ve stanici Špičák a vydali jsme se vzhůru po urolbované sjezdovce na vrchol Pancfů. Zhruba v půlce stoupání jsme zabočili na vrstevnicovou cestu, prošli okolo velkého hotelu a o několik set metrů dále, ve vysokém smrkovém lese, jsme opustili uježděnou cestu

a dobrodili se ohromnou vrstvou prašanu kus nahoru do stráně. Na malé světlince, pohádkově osvětlené měsícem, jsme vykopali plošinku na stan (zimní táboření má jednu velikou výhodu – člověk nemusí hledat rovné místo, ale vytvoří si je kdekoliv). Vrápeneč si v Praze od kohosi pro jistotu zapůjčil stan, protože jeho vlastní měl nějaký drobný nedostatek. Jaké bylo však naše překvapení, když jsme zjistili, že nefunguje zip od tropika! Za teploty, která se pohybovala někde mezi 15 a 20 pod nulou, to neznamenovalo žádné příjemné vyhlídky.

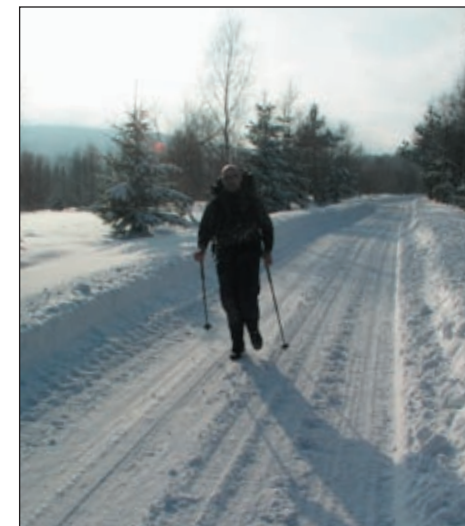
Začali jsme pomalu vstávat ještě za tmy, někdy před šestou hodinou. Vystrčit jakoukoliv část těla z vyhrátého spacáku ven, do třeskutého mrazu, vyžadovalo dlouhé odhodlávání. Příjemnější to začalo být, až když hučící Primus přeměnil první dávku sněhu na horký nápoj. Tuším, že někdy po sedmé jsme seběhli na cestu, namazali a nasadili lyže. Plni elánu jsme vyrazili na cestu a vychutnávali jsme jízdu krásnou pevnou stopou.

Sjeli jsme do sedla, kde jsme překřížili hlavní silnici do Železné Rudy a hranici národního parku, a odtud jsme pokračovali po lyžařské cestě podél silnice do Nové Hůrky. Kus za vsí jsme zastavili, abychom si dali něco menšího, a hlavně namazali před táhlým stoupáním k jezeru Laka. Tuším, že bylo zrovna půl deváté.

Zatrnulo mi, když vedle nás najednou zastavil mladík s emblémem šumavského národního parku na bundě. Naše batohy zřejmě budily oprávněné podezření. Zeptal se, kam jdeme, a když jsem se ze sebe marně snažil dostat souvislou odpověď, uzavřel to: „Aha, takže nevíte,“ a pokračoval: „to jsem rád, že jsem vás potkal až teď a nemusím vás budit.“ Opáčili jsme, že my jsme tomu také rádi. Ulevilo se nám, když pokračoval v podstatě přátelským

tónem a upozorňoval nás, že jsme v národním parku a ať pokud možno spíme poblíž nějaké osady atd. Dokonce nám dával i praktické rady, například ať nespíme poblíž potoků, kde je ještě nižší teplota. Alespoň jsme ho ubezpečili, že první noc jsme strávili u Špičáku, tedy ještě mimo NP, a vstávali jsme brzo, protože chceme ujít kus cesty. Ptal se, jestli trénujeme na nějakou zahraniční expedici, a mě vlastně trochu mrzelo, že musím odpovědět „ne“. „Pozor, nejste tu sami,“ povídal také, „včera jsem tady nahoře,“ pohlédl vzhůru údolím, kam jsme měli namířeno, „nachytl takovou skupinku, v půl jedenácté měli ještě postavený stan!“ V tu ránu jsme věděli, která bije. To se ví, že jsme ale nedali na sobě nic znát :)))

Ochránce s námi pokračoval ještě kus cesty údolím, naše tempo se mu však očividně zdálo pomalé, a tak se záhy odpojil a brzy nám zmizel v zatáčkách cesty stoupající podél potoka. Podle jeho rady jsme minuli odbočku u kaple v bývalé Hůrce a pokračovali jsme ještě kousek na upravenou

Díky pevné silnici bylo možné alepoň na chvíli sundat sněžnice (na snímku Horác)

lyžařskou stopu, která není v turistických mapách značena. Les se na chvíli rozevřel a vystřídaly ho malebné louky. U odbočky jsme narazili na lesáckou chaloupku a stopu od sněžnic, vedoucí napříč přes louku. Jak jsme se později dozvěděli, právě zde ostatní nocovali a zaplatili pokutu.

Po chvíli cesty směrem na Prášily se nám poprvé podařilo navázat telefonické spojení s druhou skupinou. Dohodli si s námi sraz v poledne, v místě, kde kříží modrá značka říčku Křemelnou. Byl to pro nás poněkud šok, protože jsme očekávali, že se nacházejí asi tak o 20 km jižněji a 10 km východněji... Následně jsme ještě poslali SMS, zda se nechtějí sejít na značce někde jinde, abychom nemuseli do údolí. Předpokládali jsme, že hodlají pokračovat po modré směrem jižním. Zatím jsme vychutnávali jízdu vyfrézovanou stopou směrem k Prášilům, a netušili jsme, že si užíváme naposledy. Když došla odpověď, dozvěděli jsme se, že půjdou po modré na sever, směr Sušice. To bylo poněkud překvapení a hořké

zklamání, opustit běžkařský ráj na hřebenech a vydat se do podhůří se nám skutečně nechtělo.

Pěkným sjezdem jsme se spustili dolů do Prášil. Zde však, již při dojezdu na kraji vsi, stačila chvilka nepozornosti či rozoraná stopa, následoval pád a prudká bolest v levém kolenu. Po chvíli se sbírám ze země a zkouším nohou hýbat. Zatím to jakž takž jde. Zastavujeme na návsi, Vrápenec si opět kupuje čerstvé rohlíčky a já si zatím omotávám koleno omotadlem.

Pokračujeme po silnici směr Srní, po chvíli však zjišťujeme, že je posypaná, a tak nezbyvá než sundat lyže a jít po svých. Časem se našťěstí opět objevuje upravená stopa vedoucí rovnoběžně se silnicí. Nejkratší cestou na místo srazu je zelená značka, my jsme se však rozhodli jít přibližně dvojnásobnou vzdálenost, přes bývalý Velký Bor, protože modrá, která odtud klesá ke Křemelné, je v zimní mapě značena jako lyžařská cesta. Žádná pěkná stopa tam však nebyla, a tak jsme si zašli zcela zbytečně. Na místo srazu jsme dorazili asi ve 12:30.

Ostatní právě obědvali. Kotul mezitím z dlouhé chvíle kopal ve sněhu ohromnou díru. Pokusil jsem se ještě otevřít otázku další trasy, bylo však zřejmé, že do Kubovy Huti se to na sněžnicích již stihnout nedá, a tak v podstatě nebylo na vybranou. Holt volba dopravního prostředku nebyla ideální – je to patrné již ze skutečnosti, že jsme s Vrápencem urazili během jednoho dopoledne stejnou vzdálenost jako ostatní za dva a půl dne. Na Šumavu příště s běžkami!

Další cesta vedla vzhůru přes planinu, která dříve bývala poměrně rozlehlou obcí Stodůlky, později však dopadovou plochou střel. Koleno přicházelo k sobě a jeho ohýbání začalo být obtížné. Ukázalo se však, že nejsem jediný, kdo má podobné problémy. Stejně tak bojovali se svými

koleny i Tatouch a Horác. Teplota trochu stoupla a lyže dost klouzaly. Asi po dvou kilometrech stoupání (zprvu příkrého, později mírnějšího, leč stálého) jsme se opět ocitli v lese a po čase jsme dospěli k rozcestí „U Malého Babylonu“. Zde jsme opět stanuli na hranici národního parku. Po uježděné silnici jsme pokračovali ještě asi dva kilometry směrem východním až k býv. Velkému Babylonu. Cestou, když to bylo zrovna zkopečka, jsme s Vrápencem zkoušeli vozit ostatní na patkách lyží. Moc nám to ale nešlo. U velkého Babylonu jsme se nakonec rozhodli přenocovat (s Vrápencem jsme tedy nakonec ani jednou nespali v NP). Našli jsme místo ve smrkovém lese, kousek stranou ze silničky. Zjistil jsem, že mé koleno asi zdvojnásobilo své rozměry, jakýkoliv pohyb mi činil značné obtíže, a tak za mně Vrápenec musel udělat většinu práce. Pak následoval asi dvanáctihodinový spánek, ovšem přerušovaný vždy ve chvíli, kdy jsem mimoděk pohnul poraněnou

nohou. Teplota byla nejspíš o trochu vyšší než předešlou noc.

Následující den jsme pokračovali po zelené, zakončené pěkným sešupem, k samotě Malý Radkov. Když jsme tam postávali, náhle přijela sanitka, zprvu nás napadlo, zda jsme ji nepřivolali nějakou telepatí. Ale ona se k nám nehlásila, a tak jsme šli dál, po umydlené silnici na Štěpanice a Kundratice. Dokud jsem se klouzal na lyžích, šlo to docela dobře, ale ve vsi, kde byla silnice posypaná a musel jsem jít pěšky, mi cesta poněkud činila potíže.

Cestou, na malebných loukách, jsme si dali oběd a dohadovali jsme se, zda a jak se změní hmotnost bedny, ve které je uzavřený pták, když tento vzlétne. Poté, co se debata přestala podobat vědeckému sporu, ale spíše hádce, jsme radši pokračovali – přes pole a lesem do vsi Palvínov, kde Kule natáčel koně v ohradě, odtud opět po malé uježděné silnici až na vrch Mouře-

Kostel svatého Mořice nad Annínem

nín. Tady jsme sešli z cesty a prošli lesík až na jeho druhý konec s pěkným výhledem na sever a východ. Přišel se na nás podívat udivený myslivec s jakousi dámou, ale ani se nás nesnažil vyhodit. Večer jsme udělali oheň, což bylo v tom mrazu celkem příjemné. Jestli se nepletu, tak Strach s Horácem spali v nedalekém seníku.

Ráno při balení nám praskla tyč od stanu a protrhla tropiko. Zdá se, že vlastnosti hliníku se v mraze poněkud mění. Došli jsme k asi kilometr vzdálenému kostelu sv. Mouřence (sv. Mořic), který byl původně pozdně románský (1230 až 1240). Obešli a nafotili jsme ho, nakoukli jsme i do kostnice. Následoval sešup lesem dolů k Otavě, kde jsme na chvíli zastavili a konzumovali dobroty a Vrápenec se jel přes lávku podívat na druhý břeh, zda nám nejede autobus do Sušice. Pak jsme pokračovali po silnici, bohužel posypané, takže nezbyva-

lo než kulhat pěšky, asi dva kilometry až k mostu na pravý břeh Otavy, kde je křižovatka s hlavní silnicí.

Strach mi vzal lyže a já jsem odtud jel do Sušice stopem, zatímco ostatní šli pěšky. Došel jsem akorát asi 2 km od náměstí k nádraží, o rychlosti mého pohybu vypovídá skutečnost, že jsem tam dorazil v podstatě současně s ostatními, kteří šli kilometrů cca 10.

Zanedlouho jsme již konzumovali zbytky svých zásob ve vlaku směr Horažďovice-předměstí, čímž tato expedice definitivně končí. Hurá domů a na ortopedii!

pozn.: Možná se zdá zvláštní nepoměr mezi délkou popisu posledních dvou dnů a dne jim předcházejícího. Nevím, zda je to pouze můj osobní dojem, ale myslím že to skutečně odpovídá nejen délce trasy, ale i množství událostí a zážitků.

rozepsal Strach, dokončil Maďal

Novinky ze světa

Až bude tobě, pionýře, čtenáři, třicet, pětatřicet let, vzbudíš se do světa, který už v mnohém nebude podoben dnešku. Budovatelé komunismu v Sovětském svazu i u nás budou mít k dispozici moderní automatizované závody, zvládnou zemědělské práce průmyslovým způsobem, budou pracovat šest hodin denně. V té době proniknou hluboko do tajů vesmíru. To všechno se promítne do každodenního života: 250 milionů tun oceli ročně (USA vyrábí současně asi 90 milionů tun), hojnost všech prostředků, městská doprava zdarma, bezplatné stravování ve školních a závodních jídelnách, bydlení v prostorných bytech bez nájemného, levné nebo bezplatné turistické základny atd.

To není začátek fantastické povídky našeho časopisu, to je reálný dvacetiletý program Komunistické strany Svazu sovětských socialistických republik, o kterém píše, mluví a přemýšlí celý svět.

Bledne sláva kapitalistické techniky a výroby. Vždyť za deset let předstihne SSSR Spojené státy americké dvaapůlkrát a v roce 1980 bude jeho náskok sedminásobný. Je krásné žít v takovém světě! V první větě naší poznámky jsme vlastně napsali chybu. Přečti si tu větu znovu, milý Vládó, Květo, Přemku, i vy ostatní. Našel jsi nesprávnost? Budeš se do nového světa teprve probouzet? Jistě znáš odpověď: Všichni se musíme přičinit!

Učit se a pracovat.

I mimo školu ve svých pionýrských oddílech, v kroužcích i ve speciálních kolektivech. Pusťte se všichni do technické a přírodovědecké činnosti, nebojte se usilovné práce nad funkčními modely, zamilujte si pěstitelskou či chovatelskou práci v pionýrských zemědělských hospodářstvích. Velkopá budova světa – komunistic-

ká společnost - potřebuje všestranně připravené lidi, vládnoucí elektřině, jaderné energii, složitým mechanismům, chemickým látkám, přírodě na Zemi i v kosmickém prostoru. Komunismus potřebuje lidi odvážné, čestné, muže a ženy, kteří umějí žít v kolektivu a pro kolektiv.

z časopisu ABC - rok 1960

PŘIPRAVENI NA ZIMU?

Firma Gore-Tex vstoupila na trh s funkčním prádlem pro outdoorové aktivity koní (horolezectví, vysokohorská turistika, skialpinismus, expedice). Svrchní bunda s moderním střihem je však vhodná i pro tzv. „nordic-walking“ nebo lehký trekking (tj. do nadmořské výšky okolo 653m). Dvouvrstvá laminátová bunda *Horses' Atmosphere Jacket* je určena všestranně aktivním uživatelům, kteří chtějí jednu univerzální bundu nebo kalhoty pro nejrůznější využití... Modely v dámském i pánském provedení jsou zatím k dostání ve Vídni, ale počítá se s jejich brzkým uvedením i na mongolský trh.

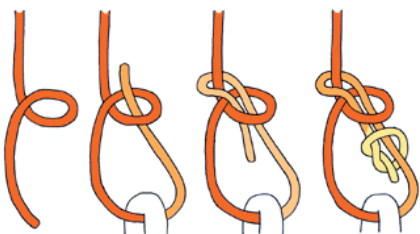
Horses' Atmosphere Jacket: Atletický střih, anatomicky tvarovaná kapuce, která zároveň tvoří límec, levá vnitřní kapsa na cennosti.

foto: Vrápenec

Malé uzlíkové pojednání – část II.

V předchozím díle jsme se dozvěděli něco o obecné uzlíkové teorii, ale i konkrétní informace o dvou uzlech. V tomto díle Alfons vysvětlí, jak se dají vhodně využít i další uzle.

Dračí smyčka – Jinak také pevná smyčka, její hlavní výhodou je, že se nestahuje. Byl to dříve jeden z hlavních uzlů dávných horolezců. Používá se ke spouštění břemen, což pro horolezce znamená hlavně jiného horolezce. Taky lze využít k upevnění lana za strom či jiný pevný bod. Chybou uzlu je možnost povolání při zatížení po obvodu smyčky. Jediný použitelný k tahu je dlouhý konec vycházející z uzlíku. Je to onen princ, který v pohádce o drakovi zachraňuje princeznu před vtažení drakem do jezera. Staří horolezci ovšem ještě nevěděli, že uzel se může při zatížení na špatném místě rozvázat. A zjištění trvalo dlouho, jelikož ti, co to objevili, to často nepřezili... Ale my to už víme, a můžeme si tedy dát pozor. I přes to, že uzlík byl dlouho po objevu svých špatných vlastností zatracován,

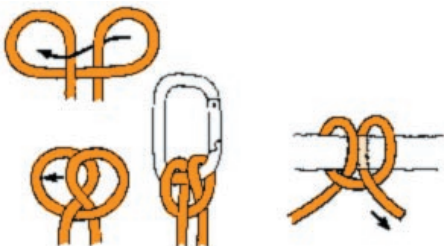

Dračí smyčka

ván, stále se v horolezeckých školách vyučuje, protože jsou chvíle, kdy nemá zastoupení. Dá se například rychle a spolehlivě uvázat jednou rukou a při správném použití mu můžeme důvěřovat, při ovázování lana za větší skalní blok těžko najdeme jiný uzel, kterým lano rychle a zároveň bez-

pečně uvážeme. Měl by se však vždy použít s pojistným uzlíkem (viz obrázek).

Lodní uzel / Lodní smyčka – se rychle a spolehlivě využije k přivázání lodi ke stromu nebo kůlu. Můžeme „loďák“ provázat, tak jak se to učíme v oddíle, nebo jej můžeme takzvaně nahodit. To znamená vytvořit si smyčky v ruce a uzel nahodit na nějaký kůl či něco podobného. „Loďák“ patří mezi zadrhávací uzle a má mnoho

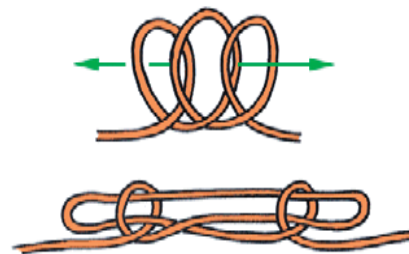
Lodní uzel

dalších využití. Výhodou je, že oba konce lana vycházející z uzlu jsou srovnatelně použitelné k tahu a ještě lze lano v uzlu dobře posouvat, aniž by se uzel musel rozvázat, stačí povolit. Může se to hodit, když potřebujeme regulovat délku provazů vinoucích se od uzlu. „Loďák“ velmi často využívají i horolezci, když tvoří jistící stanoviště, právě pro jednoduchost a spolehlivost. Uzel se též velmi dobře povoluje.

Škotová spojka / Škotový uzel neboli Tkalcovský uzel – jmenuje se podle Škodu, což je provazec k napínání lodní plachty, a tkalcovský se mu říká pro své dřívější využití ve tkalcovství. Velmi dobře se využije ke spojení provázků a provazů nestejně síly, k uvázání lanka do pevného oka nebo háku, jednoduše a pevně se jím spojí provaz s plachtou. Uzel je to spoleh-

livý, jen je dobré dbát na správnou vazbu. Proto pozor na rychlovazbu „rybičky“ tradovanou v oddíle, tam se provazy špatně kříží!!! Dlouhý a potenciálně zatěžovaný konec provazu se kříží se svým kratším bráškou spodem místo vrchem a uzel se v této podobě může při tahu lehce povolit. Proto si každý uzel vždy pořádně prohlédni, než ho použiješ!

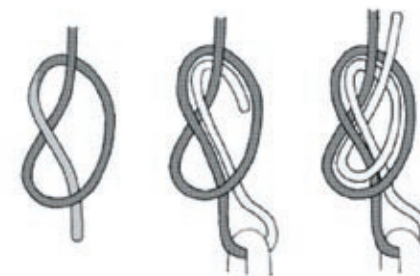
Zkracovačka – je to dobrý uzlík, když potřebujeme přechodně zkrátit provaz navázaný třeba mezi dvěma stromy (například když vypínáme tropiko) nebo jiná napínací a uvazovací lanka. Jinak se tento uzlík příliš často nevyužívá. Lze jej však také využít jako kotvící uzel nebo jako uzel na přenášení břemen. Jelikož jde vlastně o zadrhovací uzel, vznikají nám dvě oka, do kterých můžeme připevnit břemeno – můžeme zkusit strom. A z uzlu nám pak vykukují šikvné dva koncečky, za které se chytíme, a strom pohodlně přeneseme, kam potřebujeme.

Zkracovačka

Pevná smyčka neboli Krejčík či Vůdcovský uzel – Jestliže chceme uvázat smyčku, je vůdcovský uzel nejjednodušší řešení. Za tuto jednoduchost se však platí cena v nejněm rozvazování, když uzel zatížením utáhneme. Lze jej použít k ukotvení lana za nějaký pevný bod a jeho provázovanou či píchávanou variantou (které se říká Uiaa uzel) jím obvážeme i místa, například

stromy, kde nepůjde smyčka nahodit. Jestliže se bojíte, aby uzel nepovolil, uvažte koukajícím koncovým cancourem pojistný uzlík okolo pevného pramenu lana (pojistný uzlík je vidět na obrázku Dračí smyčky).

„UIAA“ uzel

Lze jej jednoduše navázat doprostřed lana. Mohou se tak opět přenášet různá břemena a může se navázat více horolezců na jedno lano. Při pochodu po ledovci v lanovém družstvu (2-3 lidé) se používá navázaný v pravidelných rozestupech jako brzdicí uzel při pádu do trhliny. Lano se totiž vahou spadlého prvolezce zařízne do sněhu na okraji trhliny a uzle (většinou to bývá druhý uzel na laně) se zaseknou a pád zbrzdí. Pevná smyčka vytvořená na kratším laně se snadno založí do skalní pukliny kde se využita jako jistící prostředek, tzv. spárová smyčka. Uzel se vloží do zužující se skalní pukliny, kde drží při tahu ven. Z pukliny ve skále trčí jen oko smyčky.

Alfons

Obrázky a něco z povídání převzato z: <http://sakal.stredozem.cz/metodika/metodika.htm>

Guláš Mikuláš jsme ohřívali opět na Vltavě pod Karlovým mostem. Ti, kteří se vezli na lodi bez kamen, se alespoň intenzivně zahřívávali zpěvem. Zvláštní uznání patří těm, kteří přišli dobově oděni jako správní Hoboes z naší dlouhodobé hry (například bratři Nejedlí či Vrápeneč). Vynikající guláš byl však rozdělen rovným dílem, bez ohledu na zásluhy.

„Pro slavnostní příležitost slavnostní oděv,“ řekli jsme si před vánočním kecem a na přemyslovské volby jsme dorazili patričně společensky oblečení. Nezávislá volební komise ve složení Saša a Diki nakonec vyhodnotila, že nejvíce hlasů získal Tatouch. Nový přemysl nastolil ihned po svém zvolení vládu cukru a tyče. Po zbytek večera jsme se věnovali nezřízené konzumaci cukroví a nezřízenému pěni koled.

Na poradní skále se vše odehrálo jako obvykle. Poté, co se sešli všichni účastníci po sklizni jmelí, jsme si zahráli hadrákovou hříčku a kolem stromku se mezitím vyskytla kupa dárků. Ušetřen nezůstal nikdo.

Opět bylo dokázáno, že v Rychlebských horách je snůh vždy. Zatímco my jsme se proháněli na běžkách, všude jinde bylo akorát bahno. Po delší době se s námi do týpka vydal Plác, také se naše řady rozšířily o Magdu, která se stavila na skok z Anglie. Hrozilo, že tento rok nevypukne jídlomor, situaci však zachránil Falda, který na poslední chvíli přivezl plnou krosnu jídla.

Odvážlivci, především z řad Špatníků, se koncem ledna vypravili na dvou denní výpravu do okolí hory Blaník. Po vzoru Blanických rytířů si v neděli přisпали, aby si mohli rádně užít večerní dobývání vlaku.

Na úpatí hory Žalý nás již poněkolkáté, během pololetního volna, ubytovali Balovní. Nádherné počasí a ideální sněhové podmínky vybízely k dlouhým výletům na Krkonošské hřebeny, a tak nezbylo mnoho času na spaní v záhrabech a další kratochvíle, které nám uchystali Vrápeneč s Alfonsem.

V půlce února se v klubovně uskutečnil sraz fosílií. Pro tuto příležitost Kule mimojině digitalizoval staré záznamy z osmimilimetrových filmů, ale nechyběla ani řada dalších atrakcí. Každý zde snad našel někoho z blízkých geologických vrstev, s kým se mohl dát do řeči. Hledání byli ušetřeni jedině Kule s Tatouchem, neboť ti znají úplně všechny.

Na poslední chvíli před odjezdem na zimní puťák se ukázalo, že cílem nebude Velká Fatra, ale národní park Šumava. To nakonec ocenili Vrápeneč a Maďal, kteří se za ostatními vydali o dva dny později. Panovalo pěkné a velmi mrazivé počasí, dojem z celé akce byl pokažen akorát problémy s koleny, jimiž v různé míře trpěla značná část účastníků.

Redakce ŠUPu získala ve své práci mírný skluz (něco málo přes půl roku). Za přispění nejširších vrstev mladých pisatelů se jej však jistě podaří brzo dohnat.

